

nega Prama na dvorišče. Konj je stal pri jasliah in se je nerad ločil od krme. Toda Dizma ga je vlekel neizprosno za sabo. Pram ni bil vzgojen za cirkus, zato je stal pohlevno pred krogom in čakal, kaj se zgodi. Dizma je postavil kozo, da bi se vzpel na konja. V naglici si je napravil stremena iz vrvi in se skobacal na hrbet. Konj se ni premaknil, le začudeno se je ožiral. Dizma je kričal navodila za predstavo. Fice se je moral postaviti v pozor, Pik je pokal z bičem, Linče je sviral ognjevito koračnico. Toda Pram se ni ganil, ker ni razumel, kaj nameravajo z njim. Dizma je priganjal, vse zaman. Spustil se je s konja in skočil v drvarnico. Pajdaši niso videli, da si je privil na pete bodičaste, žične ostroge. Smehlja se je zopet povzpел na konja ter zapovedal minutni molk. Nato je Linče udaril koračnico. Dizma se je zravnal, se vzpel v stremenih in krepko dregnil Prama v trebuh. Fantje se še niso zavedeli, ko je že ležal Dizma na tleh, kredasto bled. Tiščal se je za trebuh, solze so mu silile v oči, konj pa se je mirno okrenil in zavil v hlev. Prepozno. Tačas se je pojavil na hodniku stari Medja in trenutno pregledal, kaj se vrši na dvorišču. Fice ga je prvi ugledal. Izvil se mu je prestrašen krik: oče!, kar je pomenilo, reši se, kdor se more. Pik se je zavihtel čez plot, Linče je zbežal v drvarnico, Dizma se je s težavo pobiral. Težki koraki po stopnicah, Fice se je boječe stisnil v kot in s strahom opazoval, kako je oče zgrabil Dizmo za vrat ter ga dvignil kot pero. Nato se je zgoraj na zadnji stopnici vdano zvil v klopčič in trepetaje poslušal hlipajoči jok, ki se je skozi sobe in kuhinjo razlegal po dvorišču. (Konec prih.)

J E S E N S K E T E R C I N E

A N T O N O C V I R K

Kako so prazni dnevi — brez ihtenja
vetrov, le včasih od nekod glasneje
prevzame drevje tajen šum drhtenja.

Na mesto pada dež in na aleje,
neslišno kakor bi se bal zbuditi
srca. — Le včasih solnce se nasmeje.

Ponoči pozno slišim ure biti.
Na tlaku se zbudi korak samotni.
Kdo v dežju mora sam sedaj hoditi?

Na licu čutim sna dotik slaboten,
šepet poslušam v sanjah ust neznanih
in slutim le besed pomen begoten.

Nemir skrivnost noči je neprespanih,
vse v meni čaka jutranje svetlobe
in še pozabe misli neiskanih.

V jesenskem jutru polno je tegobe.
Izmika vse se, vse beži v temino
iskanj. — Še v slasti je okus grenkobe.

Premišljam gózdov in voda tišino.
Grem mimo njih, ne vem, čemu molčijo.
Stvari bi bistva rad dojel globino.

In dneve štejem, ki tako bežijo,
doživel rad bi vso skrivnost večera,
pa ure nenehaje v noč hitijo.

Dež pada nad življenjem, ki umira.

N O V O M E S T O

M I R A N J A R C

II.

Julijska prigrevica pali žalostno zemljo. Slepo sonce. Nemi travniki. Gluha polja. Nihče več ne zapoje. Nihče več ne prisluhne šepetu bilk in trav. Merijo, tehtajo, gledajo na uro. O, tam za goró škrjančki pojó. Za deveto goró in samo v šolski pesmarici. Za goro zdaj ropočejo mlini, kamor se vtihotapljaajo meščani po moko, ki jo skrivaj zamenjavajo za tobak. Gozdič je že zelen in za zelenim gozdičem se skriva kočá mutastega čevljarja, ki ni še nikoli v življenju toliko zaslužil kot zdaj, ko je ostal v mestu le en sam čevljar še. Ljudem na polju se kar nič ne mudi. Da bi žetvena dela še in še trajala, — kakor hitro bodo končana, bodo črnovojniki vpoklicani. Še so tiste hišice ob cesarski cesti iz narodne pesmi, pa veselih furmanov ni več. Nekoč so peli: Pojdem na Štajersko, gledat, kaj delajo — zdaj so odšli gledat Lebring, Judenburg, Admont, ali nazaj jih ni, morda jih nikoli več ne bo. Danica blešči, pa ga vendar še ni — se je v tihi bolesi nekoč iztožilo varano hrepenenje. Hrepenenje! O, kako sveta je bila tista bolečina, ki je dala človeku, da je našel zanjo to besedo! Bolečina večnosti! Večnost pa so razkosali v urnik. Z ukazi in povelji so jo odpravili. In človek se je vdal. In človek pozablja hrepeneti, samo da se reši poblaznenja. Ali zato sijejo pod noč oči zversko. Neutešena strast pali. Zaman so čakale žene mesece in mesece in leta. Morda pa res ne bo nikogar več nazaj. Morda so nas doma